

FENYVESI ORSOLYA

Jól van, menj csak

Ez a fa azóta növekedik, hogy megjöttél. Pedig nem is vártalak. Szinte látni, ahogy az ujjacskái karokká dagadnak. Levelekkel halmozna el. És minden erőlködés nélkül virágot hoz, látom, és neked adja. Csoda ez a fa, no nézd csak! Ha maradsz még egy napot, megterem. Persze, neked már megvan a magad élete, jobb dolgod is van, mint ide járkálni, de ha ilyen csinos kis fácskák nődögélnék itt! Amikor jössz. Pedig néztem, simogattam én is eleget.... Hát én aztán hiába simogattam. Maradj! Kenyér van elég, végre kialszod magad. Mennél vissza, mi? Dolgod van... Miattam ne maradj. Azért milyen vékony ennek a fának a törzse, lánykoromban volt ilyen vékony a derekam. Mostanában megint. Mi lesz a fával holnapra? Lombja máris tágastalan lég. Vége a vadonnak, meglásd, te magad vagy.

Inkább hagytam

Engem kétszer hímzett terítőre az anyám. Először visszafejtett, majd ugyanúgy, öltésről öltésre, de ezúttal már tetszett neki. Előtte még duzzogott egy sort, szar az egész! Nem ért ő semmihez. Aztán mégis megtetszettek neki a tökéletesnek távolról sem nevezhető öltések, egészen beleélte magát, hogy így is jó leszek, legalábbis különleges. Egyedi. Mégis az övé. Akkor már lélegezhettem. De úgy lélegeztem, mint egy szerfelett szövet, mint a távolba gondolt halak, mint az övé, mint a tiéd, gyakran akár egy fenséges óra. De sosem önállóan. Mert halálra rémült, és megszagatta a védtelen egeket, amikor mégis akadozva vettem lélegzetet. Inkább hagytam, hogy szeressen.

Ima

Te szentséges, vértelen Úristen, kötetlen hártya, engedj, engedj a láthatatlan világba, bontsd vissza gondolataimat szent alaprajzoddá, zárd be testem mozgadalmas valóságát egy más mozdulatlanságba, szívd fel a szöveteket elbizonytalanító nedveket, hagyd, hogy fogamról hullámvér peregjen, neuronjaim mint villanylepte csótányok, szerte szaladjanak, húsom hús legyen végre, nem szentségek izomzata, engedd fejem elgurulni, engedd kezem feléd hullni, ha nagyon fájna, üss szívemre, és kérlek, add, hogy a lányom rögtön elfelejtsen, add, hogy a szeretet ne maradjon más, fenyegető árnyad, és add oda, add vissza, amit utoljára láttam.

Állt a lányával terhes anya

És ha Istennek lánya született volna? Vajon ő is lefolyt volna a keresztéről? Hívták volna tova anyja könnyei? Kezdjük ott, hogy azt gyanítom, neki Isten már jó előre megmondta volna, mi fog történni. Hogy elveszejti, másokért cserébe. Neki megjelent volna szakállas öreg bácsiként, és üveggolyóztak volna, önfeledten. Az egyik ilyen alkalom során állt volna elő a tervvel, a legnagyobb természetességgel. Aztán fogalmam sincs, hogyan alakult volna, hogy eljut a keresztrefeszítésig, mert nőnek még ez is problémás lehetett akkoriban, de ő biztosan kiharcolta volna magának. Az emberek pedig könnyebben vették volna az áldozatot, *aludj már, próbálj végre megnyugodni*, dalolnánk egy határozottabb Bach nevében. Nem azt kiabálta volna, „Én Istenem, miért hagytál el engem?“, hanem, hogy „Sajnálom, anya!“ Mária meg ott sündörgött volna a kereszt tövében bosszúsan, és miután lánya kiszenvedett, csak üvöltött volna, holmi keserves siratás helyett. A katonák hurcolták volna el. Igen, Máriával akadtak volna gondok bőven.